

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DUMINICAL

Vol. 13 Nr. 34 * Duminică, 16 august 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica a zecea după Rusalii

Sfânta Evanghelie **Matei 14: 14 - 23**

În vremea aceea, mergând ei spre mulțime, s-a apropiat de El un om, căzându-I în genunchi, și zicând: Doamne, miluiește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și l-am dus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine. Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, I-au zis de o

parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va să fie dat în mâinile oamenilor. Și-L vor omori, dar a treia zi va învia. Și ei s-au întristat foarte!

Apostolul **1 Corinteni 4: 9 - 16**

Fraților, mi se pare că Dumnezeu, pe noi, apostolii, ne-a arătat ca pe cei din urmă oameni, ca pe niște osândiți la moarte, fiindcă ne-am făcut priveliște lumii și îngerilor și oamenilor. Noi suntem nebuni pentru Hristos; voi însă, înțelepți întru Hristos. Noi suntem slabi; voi însă sunteți tari. Voi sunteți întru slavă, iar noi suntem întru necinste! Până în ceasul de acum flămânzim și însetăm; suntem goi și suntem palmuiți și pribegim și ne ostenim, lucrând cu mâinile

noastre. Ocărâți fiind, binecuvântăm. Prigoniți fiind, răbdăm. Huliți fiind, ne rugăm. Am ajuns ca gunoiul lumii, lepădătura tuturor, până astăzi. Nu ca să vă rușinez vă scriu acestea, ci ca să vă dojenesc, ca pe niște copii ai mei iubiți. Căci de ați avea zeci de mii de învățători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți. Căci eu v-am născut prin Evanghelie în Iisus Hristos. Deci vă rog să-mi fiți mie următori, precum și eu lui Hristos.

Sinaxar. Duminică 16 august 2020 (a zecea duminică după Rusalii): Aducerea Sfintei Mahrame a Domnului din Edesa la Constantinopol; Sfinții Martiri Brâncoveni: Sfântul Voievod Constantin Brâncoveanu și cei patru fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu și Matei, împreună cu sfetnicul Ianache; Sfântul Cuvios Iosif de la Văratec; Sfântul Mucenic Diomid

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Iconom Stavr. Nicolai BUGA
Paroh

fr.n.buga@gmail.com

Pr. Timotei AVRAM, Preot slujitor
fr.timavram@gmail.com

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia & Apostolul	1
Arhiepiscopul Irineu Pop-Bistrițeanul: Predică la Duminica a X-a după Rusalii	2-3
Pr. Nicolai Buga: Sfinții Mucenici Brâncoveni	4-9
Programul bisericii în perioada 15 -23 august 2020	9

Predică la Duminica a X-a după Rusalii

Dreptmăritori creștini,

Evangelhia de astăzi ne înfățișează pe un tată care avea un fiu bolnav, chinuit cumplit de un duh necurat. Aducându-l mai târziu la Apostoli, aceștia n-au putut să-i facă nimic băiatului. Adresându-se către Învățătorul dumnezeiesc să-l vindece, Iisus a certat demonul să iasă din acel bolnav și copilul s-a tămăduit chiar în ceasul acela.

La întrebarea directă a Apostolilor de ce ei n-au putut izgoni demonul, Mântuitorul le reproșează lipsa de credință. Deși le dăduse putere asupra duhurilor necurate (Lc. 9, 1), se pare că erau stăpâniți de îndoială. De aceea, le spune:

„Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acesta: Mută-te de aici acolo! și se va muta și nimic nu va fi vouă cu neputință” (Mt. 17, 20).

Iubiți credincioși,

Fiindcă Îl auzim pe Hristos Domnul făcând elogiul credinței și arătând puterea ei, socotim că este de cea mai mare trebuință să vorbim astăzi de virtutea credinței creștine și importanța ei în viața omenească.

A crede, din punct de vedere creștin, înseamnă a te rezema pe cuvântul lui Dumnezeu și a trăi din adevărul Lui. Sau, cum spune Sfântul Apostol Pavel: „Credința este încredințarea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor nevăzute” (Evr. 11, 1).

Credința este un har dumnezeiesc prin care noi, ajutați și călăuziți de Duhul Sfânt, ne încredem în cele ce ni le-a descoperit Dumnezeu și ne orientăm viața potrivit acestor lumini mai presus de lume.

Sfânta Scriptură ne prezintă nenumărate cazuri de astfel de încredințări în spusele Stăpânului ceresc. Patriarhul Avraam, la porunca lui Dumnezeu de a ieși din Mesopotamia, n-a șovăit o clipă, ci, lăsând toate, s-a dus în Canaan. Când i s-a cerut să-l jertfească pe unicul său fiu, era gata să-l junghie, căci „se gândea că Dumnezeu poate să-l învieze și din morți” (Evr. 11, 19). Tocmai pentru această credință, el a fost binecuvântat să fie părintele tuturor celor ce aveau să se mântuiască.

Tot astfel, Moise prin credință a ieșit cu poporul biblic din Egipt, fără a se teme de oștirile lui Faraon. În perioada petrecerii în pustiu, el a biruit „în nădejde, ca și cum ar fi văzut pe Cel nevăzut” (Evr. 11, 27). La aceste mărturii despre puterea credinței, amintite de Sfântul Apostol Pavel din Vechiul Testament, putem adăuga altele mult mai mari, luate din istoria creștinismului.

Când arhanghelul Gavriil a spus Fecioarei Maria că va naște pe Mesia, ea a crezut cele spuse ei de la Domnul și a zis: „Fie mie după cuvântul tău!” (Lc. 1, 38). În același chip, pescarii Galileei au urmat cu credință pe Iisus, devenind Apostoli și mărturisind până la sânge credința lor.

Așa au crezut și Mucenicii care au suferit prigoană și moarte pentru Evanghelie și apoi atâția creștini din toate timpurile și părțile lumii care, lăsându-se călăuziți de farul luminos al credinței, au ascultat cuvântul lui Dumnezeu și s-au jertfit pentru cauza Bisericii creștine.

Din aceste exemple, se vede clar că adevărata credință înseamnă convingere, nădejde, smerenie, ascultare, angajare totală a omului, acceptarea adevărului mântuitor și mărturisirea lui cu gura, dar și cu viața de fiecare zi.

Pentru creștin, credința este o legătură personală, vie și fierbinte cu Mântuitorul, o predare plină de încredere, întocmai cum se lasă un copil în grija iubitoare a tatălui său.

Citeam undeva că un părinte și-a luat copilul, în vârstă de 8 ani, la New York, pentru prima dată. Speriat să nu se piardă, acesta se ținea strâns de mâna tatălui său. Oamenii din jur, grăbiți, se împingeau, mișcându-se întruna. La un moment dat, copilul obosit i-a spus tatălui său: „Tăticule, nu mă mai pot ține după tine.

Tu trebuie să mă prinzi de mână!”. Atunci tatăl a apucat mâna obosită a băiatului și l-a condus în siguranță prin mulțime.

În același fel, dacă noi călătorim prin viață cu Hristos, ținând mâna Lui întru credință, trăind pentru El și ascultându-L, nu ne va fi greu să rezistăm în pelerinajul nostru, prin această lume, spre limanul Împărăției.

Domnul a spus că omul prin credință ar putea să mute munții. Aceasta pare o exagerare, dar din punct de vedere duhovnicesc este întocmai. Mulți dintre noi au în suflet munți de îngrijorare, munți de teamă și munți de suferință. Acei munți pot să ne copleșească și să ne paralizeze când ne lipsește credința.

Însă, acolo unde există încredere în Duhul lui Dumnezeu, prezent pretutindeni, noi putem spulbera munții răutăților și putem simți că Dumnezeu ne iubește și este alături de noi. „Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru?”, întreabă psalmistul David. Și tot el răspunde: „Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni!” (Ps. 76, 13).

Credința dă o culoare minunată vieții noastre, pentru că cel ce crede va avea pace, bucurie și acea putere care biruiește lumea (Efes. 6, 16; I In. 5, 4-5).

Sunt unii care privesc la creștinătate ca la o religie imposibilă. Ei cred că Hristos stă pe vârful muntelui Everest, chemându-ne să luptăm cu stâncile ca să ajungem la El. Acești oameni trebuie să-și schimbe complet imaginea falsă despre Hristos. El nu stă pe culme, așteptându-ne să urcăm la El, ci coboară să-l întâlnească pe fiecare pe munte, să caute oia pierdută. Ne întinde mâna ca lui Petru, ne ajută să ajungem la culme.

Fără El, noi nu am putea-o atinge niciodată, pentru că a zis: „Fără Mine nu puteți face nimic” (In. 15, 5). Cine are credință, rămâne în Hristos precum mlădița în viță. Prin credință, ne apropiem de Dumnezeu, primim harul Sfântului Duh, iertarea păcatelor, mântuirea și viața veșnică (Mc. 16, 16).

Așa atingem piscul înșorit al desăvârșirii, unde am urcat împreună cu Hristos, „începătorul și plinitorul credinței” (Evr. 12, 2).

O femeie, cunoscută pentru încrederea sa profundă și pentru calmul sufletului, a fost întrebată de cineva care dorea să-i afle secretul: „Ești tu o femeie cu credință mare?”. Ea a răspuns: „Nu. Eu sunt o femeie cu o credință mică într-un Dumnezeu mare”.

Aceasta este adevărata credință care mută munții, căci „celui ce crede, toate îi sunt cu putință” (Mc. 9, 23). Când un creștin crede cu tărie și își ancorează speranța sa în puterea și bunătatea de sus, nu este problemă pe care el să n-o poată rezolva, nici povară pe care să n-o poată purta.

Credința eliberează sufletul de teama păcatului și a morții, ajutându-l să intre în stăpânirea harului divin (Mt. 10, 28; Lc. 12, 5). Din credință începe și se sfârșește mântuirea, căci „fără de credință nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu” (Evr. 11, 6).

Credința menține în noi certitudinea fericirii veșnice, pe care o vom primi după trecerea din această lume. Prin credință, înaintăm cu speranță spre ținta finală.

Se povestește undeva că, odată, un copil voia să intre pe poarta unui cimitir. Era noapte, întuneric. Un străin îl întâlni în acel loc pustiu și-l întrebă unde vrea să se ducă. „Acasă, la părinți, căci ei locuiesc dincolo de cimitirul acesta” – răspunse el. Străinul îl mai întrebă: „Dar, nu ți-e teamă că ai să te rătăcești?”. „Nu mă pot rătăci, răspunse copilul, fiindcă, vedeți, dincolo de mormintele și crucile acestea se zărește o lumină. Este lampa din fereastra tatăicului meu și câtă vreme e aprinsă, eu mă călăuzesc după lumina ei și știu că părinții mă așteaptă și nu mă rătăcesc”.

De dincolo de lume, strălucește către noi lumina patriei cerești la care suntem chemați și așteptați. Credința ne călăuzește pașii spre casa părintească. Dar până vom ajunge în acea „casă nefăcută de mână, veșnică, în ceruri” (II Cor. 5, 1), credința constituie pentru noi temelia tăriei și mângâierii noastre.

Pe bună dreptate spune poetul George Coșbuc: „Credința -n zilele de-apoi/E singura tărie-n noi,/Că multe-s tari, cum credem noi,/Și mâine nu-s!”.

Iubiții mei,

Bietul om al vremii noastre! Sufletul său cel veșnic este copleșit de păcat, flămând de fericire, însetat după dreptate, adevăr și lumină. Numai întâlnindu-L pe Hristos prin credință și trăind întru El prin fapte de iubire, vom fi mulțumiți și împliniți, cum glăsuiește Fericitul Augustin: „Ne-ai creat după Tine, Doamne și neliniștită este inima noastră până nu se va odihni întru Tine!”.

În acest veac în care trăim, am învățat să explorăm puterea vântului, a mării, a soarelui și a atomului. Dar foarte puțini dintre noi am învățat cum să dezvoltăm deplin puterea credinței.

Noi trebuie să descoperim tăria ei formidabilă, spre a depăși deșertăciunea ideologică și tumultul lumii, ca astfel să ne bucurăm de darul cerului aducător de fericire.

Credința ajută pretutindeni unde genunchii se pleacă și gura se roagă Bunului Dumnezeu, precum a fost ajutat Iisus în timpul agoniei Sale din Ghetsimani (Mt. 26, 39). Credința este necesară ca aerul și ca hrana, pentru că dă scop vieții, biruință idealurilor și împlinire rugăciunilor noastre (Mt. 21, 22).

Datoria noastră este să fim tari în credință, să o mărturisim ca Sfinții și să o dovedim prin fapte bune (Ic. 2, 26). Așa vom primi, ca răsplată pentru credința noastră, cununa vieții nemuritoare de la Hristos, Care zice: „Cine crede în Mine, chiar de va muri, viu va fi” (In. 11, 25). Amin.

† Irineu,

Arhiepiscopul Albei Iulia

Sfinții Mucenici Brâncoveni

Biserica Ortodoxă îi cinstește în ziua de 16 august pe Sfinții Mucenici Brâncoveni: principele Constantin Brâncoveanu, Voievodul Țării Românești (1688-1714), împreună cu fiii săi: Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și cu vistiernicul Iana-che Văcărescu, ginerele și sfetnicul său.

Binecredinciosul Martir, Voievodul Constantin Brâncoveanu s-a născut în anul 1654 din părinți de seamă: tatăl său, Matei Brâncoveanu, se trăgea din neamul Basarabilor, fiind un descendent al voievodului Matei Basarab (1632 –1655), iar mama sa, Stanca, se trăgea din vița împărătească a Cantacuzinilor, fiind fiica postelnicului Constantin Cantacuzino și sora domnitorului Șerban Cantacuzino (1678-1688), în timpul căruia, la anul 1688, s-a tipărit pentru întâia oară integral Sfânta Scriptură în limba română.

Rămas orfan de tată încă din pruncie, tânărul Constantin a fost crescut de către bunicul său matern. Cu sprijinul și încurajarea acestuia, viitorul domn a fost inițiat, încă din fragedă tinerețe în tainele Sfințelor Scripturi și a învățăturii Bisericii dreptmăritoare. Postelnicul Cantacuzino i-a oferit nepotului său o educație aleasă pentru acele vremuri, și l-a sprijinit să învețe, printre altele greaca, latina și slavona. Bărbat învățat și înțelept, postelnicul îi va fi povestit nepotului său favorit despre anii petrecuți la Constantinopol și la Universitatea din Padova - cea mai mare universitate din Europa din vremea aceea, unde studiasse. Se mândrea că fusese fiind primul român din Valahia – pentru că, deși grec din Bizanț, el se socotea de mult român - student la o universitate străină. El i-a îndrumat primii pași în cariera politică și cel care i-a sădit în suflet dragostea pentru țara, pe care el o slujise și o slujea cu un devotament pe care nu avea să-l întrecă decât acela al nepotului său, care îi era acum învățăcel. Bătrânul postelnic l-a făcut să-și înțeleagă menirea hărăzită lui de Dumnezeu: în calitate de scoborător din stirpea împărătească a Bizanțului, trebuie să-și asuma acest statut, simbolizat de vulturul bicefal al stemei familiei, și să nu uite că, dacă poartă numele primului domn creștin, Sfântul Constantin cel Mare, are datoria de a milita pentru recâștigarea Constantinopolului de către creștini.

Înzestrat cu alese însușiri fizice și morale, fiind vioi la minte și plăcut la înfățișare, cu o fire blândă și generoasă, având în plus norocul de a fi unicul moștenitor al unei averi considerabile, când a ajuns la vârsta căsătoriei, Constantin și-a ales de soție pe Maria,

fiica lui Neagoe și nepoata lui Antonie Vodă. Dumnezeu le-a binecuvântat căsătoria cu unsprezece copii: patru băieți și șapte fete.

Pentru iscusința și înțelepciunea sa, Constantin a primit de tânăr înalte dregătorii, bucurându-se de multă cinstire. Fiind din fire un om onest, modest și muncitor, el a fost chemat de tânăr în slujba de dregător domnesc, mai întâi de către Duca Vodă și apoi de Șerban Vodă Cantacuzino. A urcat destul de repede până la înalta vrednicie de mare logofăt. Se spune că, dintre toți nepoții, Șerban Vodă îl prețuia cel mai mult pe fiul surorii sale, Safta Brâncoveanu, tocmai pentru că îl vedea serios, destoinic și cuminte. Așa se face că tânărul dregător a fost

însărcinat cu misiuni dintre cele mai delicate și dificile, pe care, însă, le-a dus întotdeauna la bun sfârșit.

În octombrie 1688, simțindu-și sfârșitul aproape, Șerban Vodă a lăsat cu limbă de moarte, ca nepotul său, Constantin Brâncoveanu, să-i fie urmaș la tron, încredințându-i chiar pecetea domnească. Cum Brâncoveanu nu se simțea pregătit pentru o asemenea înaltă responsabilitate, boierii și toți dregătorii țării, adunați în Divan, au trebuit să străduiască mult pentru ca cel desemnat de răposatul Șerban Vodă să primească domnia. Singurul argument cu care s-a lăsat convins a fost acela că este vrerea țării ca el s-o apere de dușmani, să-i apere credința și să-i asigure liniștea și pacea. Era ziua de 28 octombrie 1688.

Cel dintâi lucru pe care l-a făcut îndată după ce a fost uns domn de către mitropolitul țării, Teodosie, a fost să continue tipărirea *Bibliei de la București* (1688), începută de Șerban Vodă, la 5 noiembrie 1687. Era prima ediție integrală a Sfintei Scripturi în limba română, operă de mari proporții pentru acel timp (944 pagini format mare, pe două coloane, cu literă măruntă). Un prim tiraj fusese terminat în septembrie 1688, deci în timpul vieții lui Șerban, iar al doilea tiraj s-a terminat abia în noiembrie 1688, sub noul domnitor. Potrivit unei note dintr-o altă tipăritură, Brâncoveanu, ca mare logofăt al Țării Românești, fusese „ispravnicul” lucrării de tipărire a acestei prime Biblie românești. Era prima Biblie completă, în cea mai frumoasă limbă românească. Până în zilele noastre, oricine o poate citi și înțelege. Mare parte a traducătorilor de mai târziu au menținut limba, cu mireasma ei arhaică, de vechi cazanii.

Cronicarul nu spune decât adevărul atunci când scrie despre noul domn că „era cu daruri vrednice

împodobit", că a purtat de grijă țării cu „adâncă pricepere și cu înaltă priveghere”, „cu blândețe și răbdare”, care izvorau din „înțelepciunea și multa bunătate” cu care fusese dăruit de la Dumnezeu. Cu toate că și-a început domnia în împrejurări grele pentru Țara Românească, în timpul unui îndelungat război între turci și austrieci, tânărul domn a reușit, cu tact și înțelepciune, să păstreze, pentru o vreme, un climat de liniște și de prosperitate. Înzestrat cu un simț politic înăscut, bun diplomat, Constantin Brâncoveanu a menținut legături de prietenie cu toate Marile Puteri, pentru a feri țara de jafuri și pustiiri. El a rezistat eroic presiunilor interne și externe, dorind să apere pacea și independența Țării Românești, aflată la intersecția intereselor acaparatoare ale celor trei mari imperii: habsburgic, otoman și rus. În fața tendinței cotropitoare a Habsburgilor, domnitorul a știut să ceară ajutor turcilor, de care — înțelegându-i gradul înalt de pericolozitate — a încercat totuși, prin numeroase promisiuni și nu puține daruri, să se debaraseze. Acest imens efort politic și diplomatic de a apăra integritatea și independența (atât cât era ea posibilă) a țării, este subliniat și de cronicarul său, Radu Greceanu, care scria: „Să muncia și să năvoia ca și pre nemți fără primejdie să-i scoată și pre turci și pre tătari să-i oprească să nu intre în țară.”

În felul acesta, Muntenia a cunoscut o mare înflorire nu numai economică. Îngrijindu-se să instaureze buna rânduială în agricultură, Brâncoveanu a reușit să transforme Valahia într-o țară prosperă, care devenea, încă de atunci, „grânarul Europei”, cerealele devenind sursa principală a bunăstării populației și a sporului bănesc din vistieria domnească. Sfântul Constantin Brâncoveanu a dus o foarte înțeleaptă politică demografică, despre care specialiștii de astăzi (mă gândesc bunăoară la Academicianul Vladimir Trebici, fondatorul demografiei moderne în România) au numai cuvinte de laudă.

Sfântul Constantin Brâncoveanu a desfășurat și o bogată activitate ctitoricească, unică în Țara Românească, el impunând în istoria arhitecturii numele unui stil propriu; stilul brâncovenesc cu ușurință de recunoscut la toate ctitoriile sale. Întreaga Țară Românească este plină de biserici, mănăstiri, paraclise, bolnițe și trapeze ctitorite sau restaurate de el. Poate doar în Moldova Ștefan cel Mare sau Petru Rareș să fi ridicat mai multe biserici și mănăstiri decât Brâncoveanu. Printre acestea se numără Bisericele din Ardeal, dintre care cele mai importante sunt Mănăstirea Sâmbăta și Biserica din Făgăraș. În Muntenia, a zidit bisericele de la Mogoșoaia și Potlogi. Din cele trei biserici ridicate în București, singura care s-a păstrat, devenind din 1720 locul său de veci, multă vreme nebănuț de nimeni, este Biserica Sf. Gheorghe Nou. Cele de la Sf. Ioan Grecesc și de la M-reș Sf. Sava fiind demolate în secolul trecut. Cea mai importantă dintre ctitoriile brâncovenești rămâne cea de la Hurezi, unde trebuia să fie și locul de veci al familiei sale și unde doamna sa, Marica, va zidi și ea o bolniță. Pe lângă biserici și mănăstiri, neobositul voievod a mai ridicat

fântâni, case și clădiri mărețe, precum vestitul palat de la Mogoșoaia.

Pe plan bisericesc și cultural, noul domnitor a întărit credința, prin ridicarea de lăcașuri de închinare, și a sprijinit cultura, prin tipărirea de cărți, mai ales religioase. El a sprijinit și întreținut activitatea tipografică desfășurată sub oblăduirea mitropoliților Teodosie (1679-1708) și Antim Ivireanu (1708-1715), precum și a episcopilor Mitrofan (1691-1702) și Damaschin Dascălul de la Buzău (1702-1708). Datorită acestora, în timpul lui Brâncoveanu s-au tipărit aproximativ optzeci de cărți în limbile română, slavonă, greacă și arabă, majoritatea fiind cărți de slujbă. Activau mai multe tipografii: la București, Snagov, Târgoviște, Buzău și Râmnic. Cel mai renumit tipograf a fost Sfântul Antim Ivireanul, care va ajunge episcop la Râmnic și apoi mitropolit și care va imprima peste șaiszeci de cărți, fie singur, fie prin ucenicii săi. Sfântul Antim are meritul că a tipărit majoritatea cărților de slujbă în limba română, dar să nu uităm că îi datorăm Sfântul Voievod aducerea acestuia de la Constantinopol și stabilirea sa mai întâi la Iași și apoi la București.

Domnul nu i-a uitat niciodată nici pe românii din Ardeal, sprijinind Mitropolia de la Alba Iulia cu ajutoare anuale. A înzestrat Mitropolia Ardealului cu nenumărate odoare și cărți. Cu ocazia sfințirii, în 1698, la București, a mitropolitului Atanasie Anghel, a acordat mitropoliei o subvenție anuală de 6.000 de aspri, iar în iunie 1700 i-a dăruit moșia de la Merișani (Argeș). A trimis danii bisericii Sfântul Nicolae din Scheii Brașovului, pe care au ajutat-o, de altfel, și alți domnitori ai Țării Românești. Pentru românii ardeleni, în 1699, l-a trimis la Alba Iulia pe Mihail Stefan, ucenicul lui Antim Ivireanul, pentru a tipări o carte de predici, intitulată *Chiriadodromion*, și o *Bucoavnă* - unul dintre primele abecedare din istoria școlii românești. Când au început presiunile autorităților habsburgice și lucrarea vicleană a iezuiților de a-i trece pe români la uniație, a trimis scrisori de încurajare și de susținere către românii din Scheii Brașovului, mai ales după 1701, iar cărțile tipărite la București ajungeau în toată Transilvania, până în Maramureș.

Sfântul Constantin Brâncoveanu a susținut a creștinismului ortodox din Balcani și din Orientul Apropiat. El a înțeles cât de importantă este cartea de învățătură și de cult pentru preoții și credincioșii ortodocși aflați sub ocupația necredincioșilor. Așa a pornit inițiativa lui Brâncoveanu de a se tipări cărți de slujbă și de învățătură a credinței și în limbile greacă, arabă și georgiană. Pentru preoții ortodocși din țările arabe, care nu aveau cărți de cult, s-au tipărit la București un Liturghier și un Ceaslov în greacă și arabă. Voievodul a oferit apoi o tiparniță arabă patriarhului Atanasie Dabbas. Dotată cu litere arabe turnate în tipografia de la Snagov, tipografia a fost instalată în Alepul Siriei și a funcționat aproape două secole. De sub teascurile ei au ieșit peste 70 de titluri, printre care și *Psaltirea arabă*, având pe frontispiciu stema Țării Românești și inițialele lui Constantin Brâncoveanu.

La cererea regelui Vahtang VI al Georgiei, Sfântul Voievod Brâncoveanu a trimis o tipografie și în Georgia, patria Sfântului Mitropolit Antim. Cu sprijinul și la îndemnul acestuia, a trimis apoi și un meșter tipograf pregătit de Sf. Antim, un român ardelean care se numea Mihail Stefan, dar apare în documente drept Iștvanovici. Acesta a tipărit la Tbilisi primele cărți apărute vreodată în limba georgiană: o Evanghelia și un Liturghier. Tot la inițiativa lui Constantin Brâncoveanu, s-a tipărit în 1701, la București, și prima carte în limba turcă din toată lumea otomană, numită *Proschinitarul Ierusalimului și a toată Palestina*.

Dar nu numai asupra țării sale s-a revărsat milostivirea darnicului domnitor. Binecuvântatul Domn a trimis ajutoare permanente așezămintelor bisericești de la Muntele Athos, de la Muntele Sinai, din Grecia și din insulele grecești (din Halki, spre exemplu), din Bulgaria și Serbia, aflate toate sub ocupație turcească. Sfântul Constantin a purtat deasemeni o grijă specială bisericilor și mănăstirilor care aparțineau de Patriarhiile din Constantinopol, Ierusalim, Alexandria și Antiohia, cărora le-a trimis ajutoare. Astfel, pentru preoții ortodocși din Arabia, care nu aveau cărți de cult, s-au tipărit la Snagov un Liturghier și un Ceaslov în greacă și arabă. Ulterior, cu cheltuiala domnului, a fost trimisă la Alep, în Siria, o tipografie și litere arabe turnate în tipografia de la Snagov. De sub teascurile ei au ieșit peste 70 de titluri, printre care și *Psaltirea arabă*, având pe frontispiciu stema Țării Românești și inițialele lui Constantin Brâncoveanu. Tipografia a funcționat aproape două secole.

Dar nu numai asupra țării sale s-a revărsat milostivirea darnicului domnitor. Binecuvântatul Domn a trimis ajutoare permanente așezămintelor bisericești de la Muntele Athos, de la Muntele Sinai, din Grecia și din insulele grecești (din Halki, spre exemplu), din Bulgaria și Serbia, aflate toate sub ocupație turcească. O grijă specială a purtat deasemeni Sfântul Constantin bisericilor și mănăstirilor aparținând de Patriarhiile din Constantinopol, Ierusalim, Alexandria și Antiohia, cărora le-a trimis ajutoare.

Din păcate, starea de maximă înflorire economică, bisericească și culturală s-a sfârșit brusc odată cu înlăturarea sa din scaun. Vodă Brâncoveanu fusese nevoit să facă față, pe de o parte, lăcomiei Habsburgilor de a acapara teritorii, iar, pe de alta, nesațului veșnic neostoit al Otomanilor după bogăția și aurul Țării Românești. Aflat între aceste două rele, domnitorul se orientase încă din 1697 către Rusia pravoslavnică a lui Petru cel Mare.

Prin știința diplomației și tactul, pe care le deprinsese de-a lungul anilor de ucenicie în diriguirea treburilor țării, dar mai ales cu darurile scumpe pe care le plătea pentru a potoli lăcomia dușmanilor externi, Vodă Brâncoveanu ar fi ieșit la liman dacă nu s-ar fi confruntat

cu altă problemă și mai gravă: “cozile de topor” din lăuntrul țării și, din păcate, chiar din rândul Cantacuzinilor, rudele sale. Mânați de pofta de mărire, unele dintre aceste rude râvneau la scaunul domnesc, fie pentru ei înșiși, fie pentru fiii lor. Este cazul, din nefericire, chiar al stolnicului Constantin Cantacuzino, unchiul și, inițial, mentorul lui Brâncoveanu. Așa cum spune Scriptura, “vrăjmașii omului sunt casnicii lui” (Mt. 10, 36). La binecunoscuta răutate și lăcomie a turcilor, stârnită de bogățiile — reale sau imagine — de care dispunea Voievodul, se adăuga invidia și mândria acestor mari boieri, patimi care i-au determinat să-l părăsească și să-l trădeze pe domnitor în momente de cea mai mare cumpănă pentru țară. Detractorii săi se pricepeau să ațâțe, prin numeroase pări și scrisori mincinoase, pofta turcilor de a se înfrupta din averea acestui “Prinț al Aurului” (“Altân Bei”), cum îl porecliseră pe Brâncoveanu.

Închisoarea Yedicule. Turnul Ambasadorilor

În 1711, în plin război ruso-turc, în mod cu totul neașteptat, unul din boierii săi, Toma Cantacuzino (marele spătar, deci conducătorul armatei țării) a trecut de partea rușilor. Conform lui Del Chiaro, Brâncoveanu a izbucnit în plâns la aflarea veștii. Ajuns la Iași, unde se aflau deja trupele rusești conduse de de Petru cel Mare, Toma Cantacuzino a fost primit bine de țar, pe lângă care a urzit intrigi împotriva lui Brâncoveanu. Armata ruso-moldovenească a fost însă învinsă de turci în ziua de 21 iulie 1711, la Stănilești, pe Prut, dar trădarea lui Toma Cantacuzino, care făcea parte din planurile dușmanilor interni ai Voievodului, a făcut ca neîncrederea turcilor să capete proporții alarmante, ceea ce deschidea terenul detractorilor săi, interesați în a-i slăbi credibilitatea în fața Otomanilor. Bănuielile acestora cum că Brâncoveanu ar trata în ascuns cu rușii și austriecii împotriva Porții, erau acum alimentate de pârile și uneltirile rudelor sale Cantacuzine, care îi râvneau tronul. Tot acest concurs de împrejurări a precipitat lucrurile, făcând ca, trei ani mai târziu, Sfântul Constantin Brâncoveanu să-și piardă tronul.

Era în Săptămâna Mare a anului 1714. Vodă Brâncoveanu a aflat de complotul rudelor sale chiar în Miercurea Mare. Antonio Del Chiaro, secretarul particular al Voievodului, a fost martor ocular atât la scena arestării familiei Sfântului Constantin Brâncoveanu, cât și la cea a înscăunării lui Ștefan Cantacuzino (nimeni altul decât fiul unchiului său, Constantin Cantacuzino stolnicul și finul lui Brâncoveanu), ambele petrecute aproape simultan și în aceeași curte a palatului. Del Chiaro a consemnat cuvintele adresate de Brâncoveanu, la plecare, noului domn: „Finule Ștefan, dacă aceste nenorociri sunt de la Dumnezeu pentru păcatele mele, facă-se voia Lui. Dar dacă sunt fructul răutății omenești, pentru pieirea mea, Dumnezeu să-i ierte pe dușmanii mei, dar păzească-se de mâna teribilă și răsbunătoare a judecății divine.” Era Vinerea Mare, 26 martie 1714, către 9 seara.

Sfântul Constantin și Doamna Maria, împreună cu feciorii cu ginerii săi, au fost ridicăți de turci și duși la Istanbul „căt-re o moarte fără milă”. Atunci au început și păt-imirile lor.

După trei săptămâni de drum, Constantin Brâncoveanu cu toată familia sa a ajuns la Istanbul. Constantin, fii săi Constantin, Stefan, Radu și Matei, au fost duși la înfricoșătoarea închisoare a celor șapte turnuri, numită de turci *Yedicule*, situată lângă zidurile cetății. Din luna aprilie și până în iulie 1714, ei au fost închiși în turnul cel mare, Turnul Ambasadorilor, fiind aruncați în cea mai întunecată și umedă încăp-ere a temniței, numită Groapa Sângelui. Arestat mai târziu, la câ-tva timp a fost adus în aceeași închisoare și Ianache Văcărescu, ginerele și sfetnicul credincios al Voievodului, pe care Del Chiaro îl numește prim-ministru. În aceeași temniță, dar într-un alt loc, mai luminos, au fost închise și Doamna Maria, fiica ei Bălașa și nora ei, Anica, soția lui Constantin, fiului mai mare al familiei, împreună cu pruncul lor de câ-teva luni.

La judecata care a urmat, Vodă Brâncoveanu s-a apărat cu multă înțelepciune de nedreptele învinuiri. Atunci a apă-rut clar că adevăratele motive ale mazilirii și arestării lor erau nu atât teama de trădare, nu grija pentru Valahia, ci lăcomia după aurul Prințului valah. Turcii l-au supus la chinuri groaznice, atât pe el cât și pe feciorii lui, ca să destăinuiască și alte averi în afara celor cuprinse în cele 30 de care mari, pe care turcii le jefuiseră o dată cu ridicarea lor și le aduseseră la Tarigrad, pentru a fi vândute la me-zat.

„Începură caznele, pentru a face pe Brâncoveanu să mărturisească până în cel mai mic amănunt” unde-și avea ascunse averile, „la ce bănci [și] din ce țări are banii depuși”, notează C. Gane în volumul său intitulat *Tragedia Brâncovenilor*. Autoritățile turcești, inflamate de ură și lăcomie diavolească, l-au supus pe domn la cele mai cumplite chinuri timp de trei luni și jumătate. Conform istoricilor, domnitorul a fost torturat neîncetat, fie în turnul numit până azi „al Ambasadorilor”, fie în așa-numita „Groapă a Sângelui”: a fost întins pe roată, i s-a pus pe cap un cerc de fier încins, a fost ars cu fierul înroșit pe piept și pe spate, a fost străpuns în mâini și în picioare. La cele mai multe dintre aceste torturi erau obligate să asiste și Doamna Maria, împreună cu fiica Bălașa și cu nora sa, Anica. În cele din urmă, după cumplitele chinuri la care a fost supus, turcii i-au smuls Domnitorului semnătura pentru aurul depus în băncile de la Veneția, hotărînd moartea lui, a celor patru feciori ai săi și a ginerelui și sfetnicului său, Ianache.

Ziua martiriului lor fusese aleasă anume de otomani: duminică 15 august 1714 (26 august, după după calendarul iulian). Știau nu numai că era o mare sărbătoare creștină, dar și că era ziua în care Constantin Brâncoveanu împlinea 60 de ani, precum și onomastica soției sale, Doamna Marica.

Un martor ocular, Andrea Memno, plenipotentiarul venetian la Tarigrad, relatează în scrisoarea sa către dogele Veneției că Sultanul Ahmed se puse într-un caic împărătesc (o ambarcațiune ușoară, cu pânze) încă de

dimineată și veni la Seraiul numit de turci Yali Köskü (Pavilionul Mării), pe canalul Mării Negre...”. Acolo era o piațetă, unde Brâncoveanu cu ginerele și fiii săi au fost aduși în fata sultanului Ahmet III, a crudului său vizir, Agin Ali-pașa, și a trimișilor plenipotențieri ai principa-lelor țări europene pe lângă Poartă, dintre care unii erau creștini. Istoviți de chinuri și suferințe, ferecați în lanțuri grele, cu capetele descoperite și cu picioarele goale, au fost puși în genunchi, unul lângă altul. Un gâde le-a scos căciulile din cap. Sfântul Voievod fu supus la un nou interogatoriu, la care acesta răspunse fără frică. Fu apoi rostită sentința: „*Giaur Brâncovene, ești osândit la moarte cu toți feciorii tăi; dar te iert dacă spui unde îți este cealaltă avere și dacă te lași de legea ta și treci la legea turcească*”. Înțelegând că scopul unei asemenea formulări era să declare dacă mai are averi și unde sunt ascunse, Sfântul Voievod răspunse cu hotărâre: „*Averea toată câtă am avut tu mi-ai luat-o iar alta nu am; iar de legea creștină nu mă las, căci în ea m-am născut și am trăit și în ea vreau să mor*”.

Prezent la fața locului, fostul său secretar, Anton Maria del Chiaro, consemnează că Domnul și-a făcut mai întâi rugăciunea, după care se adresează către copiii săi: „*Fiilor, fii curajoși! Am pierdut tot ce aveam pe astă lume; să ne mântuim cel puțin sufletul, spălându-ne păcatele cu sângele nostru*”. Un secol mai târziu, vorbind despre martiriul Brâncovenilor, Gheorghe Șincai citează, în *Hronica românilor* (1811), cuvintele de încurajare ale Sfântului Voievod către ginerele și fiii săi: „*Stați tare și bărbătește, dragii mei! să nu băgați seamă de moarte. Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit. Credeți tare întru aceasta și nu vă mișcați, nici vă clăti[na]ți din credința voastră pentru viața și lumea aceasta!*”.

Ambasadorul venețian Andrea Memno relatează că, la auzul acestor cuvinte, „Ahmed se făcu precum un leu turbat și porunci să li se taie capetele. Gâdele înfiorător, ridică securea și capul marelui vistier Enache Văcărescu se rostogoli pe pământ.” Au urmat Constantin, feciorul cel mai mare, Ștefan și Radu.

Cel mai impresionant a fost momentul când a venit rândul lui Mateiaș, mezinul de numai 11 ani. Atât Andrea Memno cât și compatriotul său, Del Chiaro, subliniază că „sărmanul copilaș, văzând atâta sânge de la frații lui și de la Văcărescu”, începu să plângă, îngrozit de spaimă, și să spună că el vrea să trăiască, „făgăduind că se va face turc” dacă va fi cruțat. „Însă părintele său, Domnul [Constantin Brâncoveanu], al cărui cap cazu la urmă, înfruntă pe fiul său și zise: „*Mai bine să mori în legea creștinească, decât să te faci păgân, lepădându-te de Iisus Hristos pentru a trăi câțiva ani mai mult pe pământ! Mai bine să mori de o sută de ori, decât să-ți lepezi credința*”. În acel moment Mateiaș simți o forță și o liniște necunoscute până atunci. Fără să mai aibă nevoie de vreun alt îndem, se ridică în picioare, merse direct la călău și, așezându-și capul pe trunchi, cu glas îngeresc zise gâdelui: „*Vreau să mor creștin. Lovește!*” În câteva clipe și chipul său avea aceeași expresie rece, ca a fraților săi. La urmă, veni și rândul lui Brâncoveanu, care se închină liniștit și hotărât zicând: „*Doamne, fie voia Ta*”. Iataganul mai sclipi o dată

și sângele său se uni cu cel al dragilor săi copii. Astfel, sufletele lor, curățite prin „botezul sângelui” se înălțară ca niște porumbei strălucitori către Hristos, pentru a primi cununile slavei mucenicești. Se împlineau 26 de ani, 9 luni și 28 de zile de când fusese ales și uns domn.

Ambasadorul Memno își încheie raportul către Dogele Veneției cu aceste cuvinte: „O Doamne! O Doamne! Mâna-mi tremuă când vă scriu, Excelență. Ceea ce am văzut ... Mă întreb: putut-a fi de față cineva să nu fi plâns, văzând capul nevinovatului Mateiaș tânăr tinerel, rostogolindu-se pe jos, lângă capul părintelui său care se apropiase de-al copilului ... părea a-l îmbrățișa...”. El mai adaugă doar că în momentul în care se ridica să plece, împreună cu plenipotentiarilor Germaniei, Rusiei și Angliei, Sultanul Ahmet I-a văzut tulburat: „Văzându-mă cu ochii înlăcrimați, Sultanul îmi spuse că regretă acum ceea ce a săvârșit...”.

Alături de ambasadorul venețian, pe care l-am menționat deja, face excepție deasemeni ambasadorul polonez la Istanbul, Joachim Franciszek Goltz. În raportul său, acesta scria: „Niciodată istoria nu a avut parte de un atât de sângeros măcel și lumea întreagă se înfioară încă de groaza de a fi văzut pe acest sărman principe [...], dându-și [...] duhul sub tăișul sabiei, înotând în sângele întregii sale familii.”

Teribila execuție s-a încheiat, după obiceiul otoman, cu un alt ritual — și mai macabru: înfipte, în vârful sulitelor, capetelor mucenicilor au fost purtate pe străzile Istanbulului, ca să le vadă cât mai mulți, iar trupurile au fost târate la poarta cea mare a seraiului, fiind aruncate în mare a doua zi, la fel ca și capetele.

Potrivit mărturiei lui Del Chiaro, motivația acestei ultime măsuri a fost frica marelui vizir Ali Pașa că s-ar fi putut isca o răsccoală a populației: „Se strânsese lume multă în jurul acestor cadavre, iar marele vizir se temea de vreo răsccoală, căci înșiși turcii se îngroziseră de atâta nedreptate”.

În această situație, Ali Pașa ordonă aruncarea cadavrelor în mare, de unde, pe ascuns, fură pescuite de câțiva pescari creștini și îngropate în mare taină, în biserica Mănăstirii Maicii Domnului "Kamariotisa" din Insula Halki, situată nu departe de Constantinopol. Mănăstirea fusese zidită de împăratul bizantin Ioan al VIII-lea Paleologul și refăcută chiar de Sfântul voievod Constantin Brâncoveanu cu doisprezece ani înainte de acest sfârșit tragic. Atunci, Sfântul Voievodul făcuse o danie de șase mii de bani de aur acestui locaș monahal, iar celor care au venit după danie, încă o mie de bani de aur.

Martor ocular al acestei tragedii, Del Chiaro ne aduce mărturie despre zbuciumul prin care trecea biata Doamnă Maria Brâncoveanu, îndurerata mamă și

văduvă: „În ce chinuri se zbătea nenorocita Doamnă când i se aduse vestea uciderii iubitului ei soț și a scumpilor ei fii, își poate oricine imagina! Eu, care în patru ani neîntreruși am avut onoarea de a fi în intimitatea acestor prinți, nu-mi pot aminti această teribilă tragedie fără a vărsa lacrimi.”

Abia la sfârșitul lui martie 1715, soția lui Brâncoveanu, fiica și nora sa au reușit să iasă din închisoare, răscumpărându-și libertatea cu 100 de pungi de aur. Au fost trimise în exil în Caucaz, unde au rămas un an și

jumătate, iar în 1716 au reușit să ajungă înapoi în țară. Din acel moment, toate energiile Principesei Marica aveau să se concentreze asupra aducerii în țară a moaștelor soțului și fiilor săi. Acesta a devenit scopul vieții ei. Înfruntând cu o vitejie fără seamăn pericole inimaginabile, atât din partea turcilor cât și a propriilor sale rude de sânge, în vara anului 1720, doamna Maria a reușit să aducă pe ascuns sfintele moaște ale Sfântului Constantin Vodă Brâncoveanu, pe care le-a îngropat în biserica Sfântul Gheorghe Nou din București. Peste mormânt a așezat o piatră rămasă până astăzi fără nici o pisanie, împodobită doar cu pajura țării, ca o mărturie a vitregiilor prin care a trecut familia marelui voievod. Deasupra a pus o candelă de argint discretă care luminează și astăzi mormântul Sfântului Mucenic. Abia în 1914, anul când s-au sărbătorit 200 de ani de la martiriul Sfinților Brâncoveni, istoricul și arheologul Virgil Drăghiceanu a descoperit dovada clară că acolo erau, într-adevăr, sfintele rămășițe ale lui Constantin Brâncoveanu, și anume, inscripția pe care, în 1720, Doamna Marica ceruse meșterului argintar să o graveze discret pe candela menită să lumineze mormântul Voievodului. Nimeni până atunci nu o reușise să observe inscripția: „*Această candelă, ce s-a dat la s[ve]ti (Sfântul) Gheorghe cel Nou, luminează unde odihnesc oasele fericitului Domn Io Constantin Brâncoveanu Basarab Voievod, și este făcută de Doamna Mării Sale, carea și Măria sa nădăjduiește în Domnul iarăși aici să i se odihnească oasele. Iulie 7228 [1720]*”.

Așa cum am văzut, izvoarele vremii amintesc că, la oribilul spectacol petrecut pe malul Bosforului, sultanul a fost însoțit de ambasadorii marilor puteri europene, care, deși creștini, au asistat supuși, fără să crâcnească la un martiriu în toată legea, cu nimic diferit de execuțiile creștinilor din vremea persecuțiilor păgâne. Este de înțeles că, pe de o parte, onorarea invitației făcea parte din obligațiile profesionale ale respectivilor

din rapoartele lor. Ar fi fost însă de așteptat măcar un semn de solidaritate creștină din partea lor. Din păcate, aceasta era atitudinea întregii Europe creștine, care nu numai că nu a protestat în vreun fel, dar a primit vestea martiriului Sfinților Brâncoveni cu un cinism greu de imaginat. Așa, de exemplu, comentariul săptămânalului francez *Gazette de France* — într-un stil care ne amintește mai degrabă de un tabloid din vremurile noastre — se arăta interesat aproape exclusiv de problema averii din străinătate a lui Brâncoveanu. Cât despre măreția gestului martiric al domnitorului român și al fiilor săi, ori măcar despre eroismul lor... nici măcar un cuvânt.

Dar de ce să ne mai mirăm de atitudinea nepăsătoare a reprezentanților de atunci ai Marilor Puteri, când, la împlinirea a 300 de ani de la Martiriul Brâncovenilor, reprezentanții diplomați ai României la Istanbul — lipsiți cu totul de coloană vertebrală — s-au mulțumit să obțină acceptul turcilor pentru un text de-a dreptul penibil (prin omisiunea adevărului istoric), înscris pe placa memorială plasată nu pe locul martiriului, cum ne-am fi așteptat, ci în fața temniței: „*În memoria domnitorului Constantin Brâncoveanu și a celor patru feciori ai săi [dar ginerele Ianache Văcărescu ? - n.a.], care au fost întemnițați în închisoarea Yedikule la începutul secolului al 18-lea departe de scumpa lor patrie, și întru statornica amintire a istoriei comune a popoarelor român și turc.*” Primul Ministru de atunci n-a ratat prilejul de a se lăuda cu nepaipomenita ispravă: „Am reușit ce nu credea nimeni că o să reușim: să dezvelim o placă memorială pentru Constantin Brâncoveanu și fiii săi care au pierit în închisoare la Istanbul”. Afirmția este complet falsă: Brâncovenii n-au murit în închisoare, ci decapitați pe malul Cornului de Aur, în piațeta din fața Seraiului, peste drum de Galata (Constantin Gane, *Tragedia Brâncovenilor*”).

Biserica Ortodoxă Română cinstește așa cum se cuvine amintirea Sfinților Martiri Brâncoveni. Astfel, în 2014, anul dedicat memoriei lor, la 13 mai, sfintele moaște ale Marelui Voievod au fost așezate într-o raclă de argint aurit, iar, în ziua de 21 mai 2014, s-a organizat o procesiune-pelerinaj — o reconstituire, după 80 de ani, a celei din anul 1934. Deasemeni, în ziua de 16 august 2014, lucrările de restaurare fiind încheiate, la fel ca și refacerea frescelor interioare, datorată echipei de iconografi a maestrului Ioan Moldoveanu, Biserica Sf. Gheorghe Nou din Capitală a fost resfințită.

La împlinirea a 300 de ani de la martiriul Sfinților Brâncoveni, să „ne rugăm — așa cum ne îndeamnă și Sfântul Sinod în *Actul Comemorativ* — Preasfintei Treimi să ne dăruiască tuturor credință puternică, dragoste față de Biserică și popor, dar mai ales să învățăm, din pilda Sfinților Martiri Brâncoveni, că iubirea izvorâtă din credința în Iisus Hristos Cel Răstignit și Înviat este mai mare decât teama de moarte, pentru că Hristos Însuși dăruiește martirilor cununi cerești de biruință, potrivit făgăduinței „*Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții*” (Apocalipsa 2, 10).”

Pr. Nicolai Buga

Candela de la mormântul
Sfântului Constantin Brâncoveanu

PROGRAMUL BISERICII în perioada 16 - 23 august 2020

Sâmbătă 15 august - Adormirea Maicii Domnului:

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie
12:00 pm - Coffee hour

Duminică 16 august (Duminica a 10-a după Rusalii) - Sfinții Mucenici Brâncoveni:

8:30 am - Utrenie
9:30 am - Sf. Liturghie
12:00 pm - Coffee hour
1:00 pm - Botez Darius
Andrei Simioana

Duminică 23 august (Duminica a 11-a după Rusalii):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie
12:00 pm - Coffee hour

